10/03/2024

Βεροίας Παντελεήμων: Δεν θα μας σώσουν τα καλά μας έργα εάν εμείς υψηλοφρονούμε και υπερηφανευόμαστε

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Δεν θα μας σώσουν τα καλά μας έργα και οι αρετές που αποκτήσαμε, εάν εμείς υψηλοφρονούμε και υπερηφανευόμαστε, γιατί ο Θεός «υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν».

Αυτά είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων ο οποίος ιερούργησε σήμερα στον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Λιανοβεργίου, και τίμησε μεθεορτίως την μνήμη των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων που εορτάζονται στην Ενορία.

“Ας προσφέρουμε την αγάπη μας σε όλους, σαν να την προσφέραμε στον Χριστό, και ας τον πλησιάζουμε με ταπείνωση, όχι επιδεικνύοντας τις δήθεν αρετές μας αλλά εκζητώντας το έλεός του, για να αξιωθούμε και εμείς κατά την ημέρα της

κρίσεως να ακούσουμε τη φωνή του Κυρίου μας «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου κληρονομήσατε την ετοιμασμένην υμίν βασιλείαν»”, υπογράμμισε.

“Αυτή τη βασιλεία κληρονόμησαν και οι άγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες της Σεβαστείας που εορτάσαμε χθες, και οι οποίοι δεν δίστασαν να υπομείνουν ένα φρικτό και επώδυνο μαρτύριο μέσα στην παγωμένη λίμνη της Σεβαστείας, όπου τους έριξε ο ρωμαίος διοικητής, γιατί ήταν χριστιανοί και δεν ήθελαν να αρνηθούν την πίστη τους. Και ενώ ένας από τους τεσσαράκοντα στρατιώτες δειλίασε και θέλησε να σωθεί, βγαίνοντας από τα παγωμένα νερά, ο φύλακας που έβλεπε τα στεφάνια του μαρτυρίου να κατεβαίνουν από τον ουρανό για να στεφανώσουν τους μάρτυρες, αν και ήταν ειδωλολάτρης, πίστευσε και ομολόγησε ότι είναι χριστιανός για να λάβει αυτός τον στέφανο του μαρτυρίου και να αξιωθεί της αιωνίου ζωής χάρη στη μετάνοια και την ομολογία του, η οποία μπορεί να ανοίξει σε όλους τη θύρα του ελέους του Θεού”, επεσήμανε.

Ολόκληρη η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας:

«Κύριε, πότε σέ εἴδομεν πεινῶντα ἤ διψῶντα ἤ ξένον ἤ γυμνόν ἤ ἀσθενῆ ἤ ἐν φυλακῇ καί οὐ διηκονήσαμέν σοι;»

Τίς δύο προηγούμενες Κυριακές ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς παρουσίασε μέ τά εὐαγγελικά ἀναγνώσματα τῆς παραβολῆς τοῦ τελώνου καί τοῦ φαρισαίου καί τῆς παραβολή

τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ δύο διαφορετικούς τύπους ἀνθρώπων.

Τήν πρώτη μᾶς παρουσίασε τόν ταπεινό καί μετανοοῦντα τελώνη, πού ζητοῦσε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καί τόν ὑπερήφανο καί ἐγωϊστή φαρισαῖο πού διαφήμιζε τίς ἀρετές του.

Τή δεύτερη μᾶς παρουσίασε τόν ἄσωτο υἱό, πού κατασπατάλησε τήν πατρική περιουσία «ζῶν ἀσώτως», ἀλλά καί τόν πρεσβύτερο υἱό, πού διαμαρτυρήθηκε στόν πατέρα του γιατί, ἐνῶ ἦταν πάντοτε ὑπάκουος καί ἐργατικός, δέν τοῦ εἶχε δώσει ποτέ οὔτε ἕνα ἐρίφιο γιά νά ἑορτάσει μέ τούς φίλους του, ἐνῶ τώρα ἔσφαζε «τόν μόσχον τόν σιτευτόν», γιά νά ἑορτάσει τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ του.

Καί ἐνῶ ὁ Χριστός μᾶς ἄφησε νά κατανοήσουμε ὅτι τόσο ὁ τελώνης ὅσο καί ὁ ἄσωτος βρῆκαν μέ τή μετάνοια καί τήν ταπείνωσή τους τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί τή θέση τους κοντά του, γιά τούς ἄλλους δύο, τόν ὑπερήφανο φαρισαῖο καί τόν πρεσβύτερο υἱό, πού θεωροῦσαν τούς ἑαυτούς τους εὐσεβεῖς καί ἐναρέτους καί ἀνέμεναν ὡς αὐτονόητη καί φυσική τήν ἀνταμοιβή τους ἀπό τόν Θεό, δέν μᾶς εἶπε τίποτε.

Γιά ποιόν λόγο; Γιατί ἤθελε νά μᾶς ἀποκαλύψει τί μπορεῖ νά συμβεῖ μέ αὐτούς μέ ἕναν ἰδιαίτερα παραστατικό τρόπο. Ἤθελε νά μᾶς τό ἀποκαλύψει μέ τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς τρίτης Κυριακῆς, κατά τήν ὁποία «μνείαν ποιούμεθα τῆς δευτέρας καί ἐνδόξου παρουσίας τοῦ Κυρίου» μας. Δέν μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Χριστός στίς δύο παραβολές τί θά συμβεῖ τόν φαρισαῖο καί τόν πρεσβύτερο

ἀδελφό τοῦ ἀσώτου, γιατί δέν ἤθελε νά τούς καταδικάσει ἀμέσως. Ἤθελε νά τούς δώσει περιθώρια μετανοίας, νά τούς δώσει τή δυνατότητα νά «ἔλθουν εἰς ἑαυτόν», βλέποντας τόν τελώνη καί τόν ἄσωτο νά ἀποκαθίστανται στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός τί μπορεῖ νά γίνει μέ αὐτούς τούς δύο, γιατί θέλει νά διδάξει καί ἐμᾶς ὅτι, ὅσο εὑρισκόμεθα στή ζωή, ἀκόμη καί ἄν εἴμεθα ἐγωιστές, ὑπερήφανοι, ὑποκριτές, σκληροί καί χωρίς ἀγάπη γιά τούς συνανθρώπους μας, ὑπάρχει χρόνος μετανοίας, ὑπάρχει χρόνος νά ἀλλάξουμε τρόπο σκέψεως καί ζωῆς καί νά μήν βρεθοῦμε κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως μαζί μέ ἐκείνους πού θά ρωτοῦν τόν Χριστό, ὅπως ἀκούσαμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, «Κύριε, πότε σέ εἴδομεν πεινῶντα ἤ διψῶντα ἤ ξένον ἤ γυμνόν ἤ ἀσθενῆ ἤ ἐν φυλακῇ καί οὐ διηκονήσαμέν σοι;» ἀπορώντας, γιατί δέν βρέθηκαν μαζί μέ τούς ἐκλεκτούς του.

Ἄς μήν νομίσουμε ὅτι αὐτοί πού ρωτοῦν τόν Χριστό πότε τόν εἶδαν καί δέν τόν διακόνησαν εἶναι ἄπιστοι, ἄθεοι, ἁμαρτωλοί καί πέρασαν τή ζωή τους μακριά ἀπό τόν Χριστό. Δέν εἶναι αὐτοί, γιατί αὐτοί ἀδιαφόρησαν γιά τόν Χριστό κατά τήν ἐπίγεια ζωή τους, τόν ἀγνόησαν, ἦταν ξένος γι᾽ αὐτούς, καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποροῦν τώρα γιατί θά βρίσκονται αἰωνίως μακριά του.

Αὐτοί πού ἀποροῦν καί ρωτοῦν τόν Χριστό, γιατί δέν τούς συμπεριέλαβε σέ αὐτούς πού θά εἶναι στά δεξιά του, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι σάν τόν φαρισαῖο πίστευαν ὅτι ἦταν εὐσεβεῖς καί ἐνάρετοι, ὅτι ἦταν πιστοί τηρητές τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἦταν

δίκαιοι καί γι᾽ αὐτό διερωτῶνται τώρα τί συνέβη καί ὁ Χριστός τούς ἀπορρίπτει.

Αὐτοί πού ρωτοῦν πότε εἶδαν τόν Χριστό καί δέν τόν διακόνησαν, εἶναι αὐτοί πού, σάν τόν πρεσβύτερο ἀδελφό τοῦ ἀσώτου, ἦταν βέβαιοι ὅτι εἶχαν ἐξασφαλίσει τή σωτηρία τους, καί ὁ Θεός τούς ὄφειλε τή αἰώνια ζωή κοντά του, γιατί ἦταν πιστοί καί ἀφοσιωμένοι δοῦλοι του. Καί ἔτσι κατέκριναν τούς ἀδελφούς τους.

Αὐτοί εἶναι ὅσοι θά ἀκούσουν κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως τό «ἀπέλθετε ἀπ᾽ ἐμοῦ», γιά ἕναν καί μόνο λόγο, γιά μία καί μόνη ἐντολή πού δέν τήρησαν. Καί αὐτή εἶναι ἡ ἐντολή τῆς ἀγάπης πρός τούς ἀνθρώπους. Ἡ αὐτοπεποίθηση καί ἡ ὑπερηφάνειά τους τούς ἔκανε νά θεωροῦν τούς ἄλλους κατώτερους, ἁμαρτωλούς καί ἀνάξιους, καί νά δικαιώνουν μόνο τόν ἑαυτό τους.

Ἀλλά ἡ δικαίωση δέν εἶναι δική μας ὑπόθεση, εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νά δείχνουμε ἀγάπη πρός ὅλους, νά βοηθοῦμε καί νά διακονοῦμε τούς ἀδελφούς μας, ὅπως μᾶς ζητᾶ ὁ Χριστός. Ὀφείλουμε νά καλλιεργοῦμε στήν ψυχή μας τήν ταπεινοφροσύνη καί νά ζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιατί μόνο αὐτό θά μᾶς σώσει. Δέν θά μᾶς σώσουν τά καλά μας ἔργα καί οἱ ἀρετές πού ἀποκτήσαμε, ἐάν ἐμεῖς ὑψηλοφρονοῦμε καί ὑπερηφανευόμαστε, γιατί ὁ Θεός «ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν».

Ἄς προσφέρουμε τήν ἀγάπη μας σέ ὅλους, σάν νά τήν προσφέραμε στόν Χριστό, καί ἄς τόν πλησιάζουμε μέ ταπείνωση, ὄχι ἐπιδεικνύοντας τίς δῆθεν ἀρετές μας ἀλλά ἐκζητώντας τό ἔλεός του, γιά νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς κατά τήν ἡμέρα τῆς

κρίσεως νά ἀκούσουμε τή φωνή τοῦ Κυρίου μας «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου κληρονομήσατε τήν ἑτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν».

Αὐτή τή βασιλεία κληρονόμησαν καί οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες τῆς Σεβαστείας πού ἑορτάσαμε χθές, καί οἱ ὁποῖοι δέν δίστασαν νά ὑπομείνουν ἕνα φρικτό καί ἐπώδυνο μαρτύριο μέσα στήν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβαστείας, ὅπου τούς ἔριξε ὁ ρωμαῖος διοικητής, γιατί ἦταν χριστιανοί καί δέν ἤθελαν νά ἀρνηθοῦν τήν πίστη τους. Καί ἐνῶ ἕνας ἀπό τούς τεσσαράκοντα στρατιῶτες δειλίασε καί θέλησε νά σωθεῖ, βγαίνοντας ἀπό τά παγωμένα νερά, ὁ φύλακας πού ἔβλεπε τά στεφάνια τοῦ μαρτυρίου νά κατεβαίνουν ἀπό τόν οὐρανό γιά νά στεφανώσουν τούς μάρτυρες, ἄν καί ἦταν εἰδωλολάτρης, πίστευσε καί ὁμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανός γιά νά λάβει αὐτός τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου καί νά ἀξιωθεῖ τῆς αἰωνίου ζωῆς χάρη στή μετάνοια καί τήν ὁμολογία του, ἡ ὁποία μπορεῖ νά ἀνοίξει σέ ὅλους τή θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ.